

مسعود اطیابی همکاری نداشتید، حضورتان در این اثر چگونه اتفاق افتاد و نام تهیه‌کننده و کارگردان اثر در ایجاد جاذبه برای شما نسبت به حضور در فیلم چه اندازه تأثیرگذار بود؟

من قبل از «انفرادی» با ابراهیم علمریان در فیلم «کارگر ساده نیازمندیم» همکاری داشتم. با مسعود اطیابی هم در سفر اعزامی هنرمندان به لبنان آشنا شده بودم و آرمش مسعود اطیابی را در کمتر کارگردانی دیده بودم. باید بگویم کارکردن با ابراهیم علمریان همواره برای من بسیار شیرین و لذت‌بخش است.

علمریان بسیار حرفه‌ای، خوش‌برخورد و خوش‌حساب است که خیال بازیگر را از بابت کار با او راحت می‌کند. این تهیه‌کننده از آن دسته افرادی است که هر زمان برای کار با من تماس بگیرد دعوتش را اجابت می‌کنم.

بر داخت شخصیت در نقش‌های کوتاه برای بازیگر می‌تواند کار سختی باشد. شما این موضوع را چگونه مدیریت می‌کردید و تعاملتان با دیگر بازیگران اثر چگونه بود؟

در این فیلم تنها رضا عطاران، مهدی هاشمی و احمد مهرانفر نقش‌های طولانی دارند و همه بازیگران دیگر تنها در چند سکانس این فیلم مقلد دوربین می‌روند. باید بگویم یکی از جذابیت‌های حضور در این فیلم برای من همکاری با دیگر بازیگران این اثر بود که از سه نسل مختلف بازیگری می‌آمدند. من در کنار آن‌ها بسیار آموختم و تجربه‌های بی‌بدیل و همکاری جذابی براریم رقم خورد. ضمن این که به نظر من ایفای نقش‌های کوتاه برای بازیگر چالش بیشتری به نسبت نقش‌های بلندتر دارد. در نقش‌های بلند به اندازه طول یک فیلم زمان وجود دارد تا بازیگر کار خودش را نشان دهد. در حالی که در نقش‌های کوتاه این میزان به چند سکانس کاهش پیدا می‌کند و بازیگر موظف است در همان مدت کوتاه شخصیت پردازی کاراکتر را به نمایش بگذارد.

یکی از چالش‌های حضور در کارهای کم‌دی مسکنه خندانند مخاطب است. یعنی ممکن است به نظر برسد که در یک سکانس و نگام ادای یک دیالوگ مخاطب باید بخندد، اما هنگام بخش کار این اتفاق نیفتد، چنین جریانی می‌تواند برای بازیگر اضطراب آور باشد. شما از بابت این موضوع نگرانی نداشتید؟

از آن جایی که من نماینده نویسنده هستم به این مسئله باور دارم که اگر فیلمنامه را به بازیگر دهید و در همان هنگام خوانش متن بازیگر یا در کل خواننده متن خنده‌اش بگیرد، آن دیالوگ به هنگام اجرا نیز کار می‌کند و مخاطب از تماشایش لذت می‌برد. باور دارم ملاحت و طنازی دیالوگ‌ها در همان متن کار نیز تجلی می‌یابند.

به هنگام تولید فیلم کم‌دی نگاه من به خروجی اثر همانند تولید یک کار اجتماعی نیست. من در آثار کم‌دی میزان موفقیت اثر را در هم‌راهی مخاطب با فیلم نگاه می‌کنم. یعنی ببینم مخاطب چقدر به شوخی‌های فیلم می‌خندد و با آن ارتباط می‌گیرد و در سالن‌های اکران برای تماشای بازخورد تماشاگر حاضر می‌شوم. شاید بسیاری از آثار کم‌دی که تولید می‌کنم سلیقه خود من نباشد اما هدف من کسب رضایت از جانب مخاطب است.

سیروس همتی:

نقش‌هایی را بازی می‌کنم که تلورانس کارنامه کاری‌ام را بالا و پایین کند

سیروس همتی، یکی از بازیگران فیلم سینمایی «انفرادی» است و به بهانه حضورش در این فیلم با روزنامه صبا به گفت‌وگو پرداخته است و از تجربه حضور در این اثر سینمایی و سختی کار بازیگر به هنگام ایفای نقش‌های کوتاه صحبت کرده است.

آقای همتی ادر «انفرادی» نقش شما کوتاه اما متفاوت است. این نقش برای شما چه فاکتورهایی داشت که نظرتان را برای کار جلب کرد؟

من در فیلم انفرادی نقش یک انقلابی‌تندرو را بازی می‌کنم که تحت تأثیر مرانه‌های خویش و بدون هیچ گونه تعالی، از حرف‌های دیگران تأثیر می‌پذیرد و به آن‌ها واکنش نشان می‌دهد و خودش را درگیر می‌کند. باید بگویم که در کل هر نقشی که تلورانس کارنامه کاری من را بالا و پایین کند براریم قابل و شوق است. دوست دارم کیسه هنری‌ام پر بار باشد و نقش‌های مختلف را در ژانر و گونه‌های گوناگون تجربه کنم.

«انفرادی» فیلمی کم‌دی است، اما به مسائل روز سیاسی و اقتصادی کشور نیز گریز می‌زند. مسائلی که فیلم پیش می‌کشد تاحه اندازه دغدغه شخصی شما هم بود؟

من به خاطر دارم که زمان تولید «انفرادی»، کشور جیبوتی راجع به مواضع و عملکرد سیاسی کشور ما انتقاداتی کرده بود. در آن زمان این بحث مطرح شده بود که یک کشور بسیار کوچک چرا درباره عملکرد ما نظر می‌دهد و یادم است که مردم می‌گفتند همین مانده بود که جیبوتی هم درباره ما نظر دهد. از آن جایی که در سکانسی از فیلم ما به این مسئله نیز اشاره می‌شد حضور در «انفرادی» براریم جذاب شده بود. ضمن این که این اثر به مسائل سیاسی و اقتصادی کشور گریز می‌زند و موضوعاتی مهم را مطرح می‌کرد.

بعد از فیلم «کارگر ساده نیازمندیم»، «انفرادی» دومین همکاری شما با ابراهیم علمریان به حساب می‌آید، اما بیشتر با

نیامدن مردم دامن زد و متأسفانه امروز تعداد مخاطبان هنر هفتم در کشورمان بسیار کم شده است.

شاید یکی از مسائلی که مانع ورود مخاطب به سینما می‌شود قیمت گران بلیت باشد. شما در این خصوص چگونه فکر می‌کنید؟ بهتر نیست با قیمت بلیت کمتر یک فیلم با حداکثر ظرفیت یک سالن نمایش اکران شود؟ فکر می‌کنید برای آشتی دادن دوباره مخاطب با سینما باید چه تمهیداتی اندیشید؟

من فکر نمی‌کنم که قیمت بلیت تأثیر زیادی بر تعداد مخاطبان سینما داشته باشد. چون باتوجه به قیمت‌های روز جامعه به اعتقاد من سینما هنوز که هنوز است یکی از ارزان‌ترین تفریح‌ها به حساب می‌آید. اما در این شرایط سخت کمبود مخاطب شاید بتوان با ایجاد تمهیدات و تصمیماتی دوباره به آرامی مردم را به سینما بازگرداند. برای مثال بر طبق آیین‌نامه شورای صنفی تصمیم گرفته است که بعد از دهه محرم اکران فیلم «انفرادی» را محدود کند. درست است که این کار بر مبنای قوانین است اما در شرایط امروز سینمای ایران چنین تصمیمی به ضرر خود سینما تمام می‌شود. فکر می‌کنم امروز که حال سینما خوب نیست خیلی نمی‌توان بر مبنای قوانین آیین‌نامه پیش رفت و محدود شدن اکران «انفرادی» به زعم من یک تصمیم اشتباه است که پشیمانی به بار می‌آورد و باعث کمتر شدن تعداد مخاطبان سینما می‌شود. اگر شرایط سینمای امروز عادی بود این محدود شدن اکران تصمیمی درست بود.

تجربه نشان داده است که در کشور ما اغلب آثار کم‌دی پر فروش می‌شوند. ارزیابی شما از موفق شدن اثر کم‌دی‌تان در گیشه صرفاً به مقوله فروش برمی‌گردد یا فاکتورهای دیگری نیز برای سنجش کیفیت اثر خود دارید؟

به نظر من نمی‌توان گفت که صرفاً فیلم‌های کم‌دی پر فروش می‌شوند. ما تا به امروز شاهد پر فروش شدن بسیاری از آثار اجتماعی نیز بوده‌ایم و این جریان حکایت از این واقعیت دارد که فیلم خوب پر فروش می‌شود. مردم به دنبال فیلم خوب هستند و از آن استقبال می‌کنند.

